

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11Co/4/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8513206751
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Šamo
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2016:8513206751.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Šama a sudcov JUDr. Jozefa Škraba a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Stará Ľubovňa č.k. 4C/96/2013-65 zo dňa 18.9.2014, jednomyselne takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa.

Nepriznáva žalovanému náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom zamietol návrh žalobcu a žalovanému náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch rozsudku súd prvého stupňa uviedol, že žalobou doručenou Okresnému súdu Vranov nad Topľou dňa 27.9.2012 sa žalobca domáhal proti žalovanému náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 344,83 eur.

V žalobe uviedol, že žalobca je právnickou osobou, ktorá vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov a ako oprávnený subjekt (veriteľ zo zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžník C. Č., nar. XX.X.XXXX) navrhol písomným podaním súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu. Exekučný súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie prijal na ďalšie konanie, čím došlo k zákonnému založeniu povinnosti zaoberať sa touto žiadosťou a rozhodnúť o nej v zákonom stanovenej lehote. Podľa žalobcu v exekučnom konaní je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia tejto žiadosti, ak exekučným titulom je vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 30.1.2011 (konanie pritom začalo 27.7.2010), a to rozhodnutím o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia. K rozhodnutiu o žiadosti o udelenie poverenia tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej lehoty (omeškanie viac ako 187 dní), a to napriek tomu, že prejednávaná vec nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti a nevyžadovala takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu. Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu si žalobca uplatnil náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil tak, že majetková škoda mu vznikla ako náhrada účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. V tomto období vynaložil žalobca na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov pomocou informačného systému sumu 70,- eur, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40,- eur a na administratívne spracovanie

textov urgencií exekučnému súdu na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15,- eur. Celkom v období medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej vynaložil žalobca márne sumu 125,- eur. Žalobca si zároveň uplatnil aj náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Nesprávny úradný postup exekučného súdu je podľa názoru žalobcu dôsledkom jeho nesústreďenej činnosti takej intenzity, ktorá má za následok zbytočné prieťahy v konaní spojené so zásahom do výkonu majetkových práv žalobcu, pričom neskorým ukončením procedúry zmeny súdneho exekútora exekučným súdom nastalo riziko zániku povinného, riziko zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným a riziko insolvencie povinného. Taktiež boli nezákonným zásahom vyvolané u členov riadiacich orgánov spoločnosti žalobcu a majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti. Ďalej bol spôsobený zánik plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, strata zisku zrealizovaného obchodu vyvolala hospodársku stratu, nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotou v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Pri určovaní primeranej náhrady nemajetkovej ujmy žalobca vychádzal z doktríny prijatej Ústavným súdom Slovenskej republiky, podľa ktorej, ak ide o zbytočné prieťahy v súdnom konaní je spravodlivé, ak sa na každý rok poznačený prieťahmi vzťahuje sankcia 660,- eur, čo predstavuje alikvótnym pomerom sumu 55,- eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu. Pretože v predmetnej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 187 dní, žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy sumu 344,83 eur. Žalobca tiež uviedol, že v zmysle zákonného postupu písomne požiadal žalovaného o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z. z., avšak žalovaný na jeho žiadosť pozitívne nereagoval.

Uznesením sp. zn. 9NcC/26/2012 zo dňa 22.10.2012 Krajský súd v Prešove vylúčil sudcu Okresného súdu Vranov nad Topľou z prejednávania a rozhodovania veci a vec prikázal Okresnému súdu Stará Ľubovňa.

Žalovaný vo vyjadrení na žalobu uviedol, že s ňou nesúhlasí. Konštatoval, že podanie žalobcu je treba vyhodnotiť ako zmätočné. Žalobca uvádza ako dôkaz odkaz na exekučný spis, v skutočnosti však prenáša dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno je na ňom. Zo žaloby nie je zrejmé, z akého titulu sa domáha náhrady škody, či z titulu nesprávneho úradného postupu, z dôvodov prieťahov, alebo z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote. Čo sa týka uvádzaných prieťahov v konaní, žalobca neuvádza kroky, ktoré podnikol na ich odstránenie. Žalovaný poukázal na to, že dňa 23.4.2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vzhľadom na skutočnosť, že už dňa 27.9.2012 boli na súd doručené prvé žaloby vo veci, je zrejmé, že žalobca ich nepodal po uplynutí šesťmesačnej lehoty, ale skôr. Z tohoto dôvodu mal žalovaný za to, že ide o nárok uplatnený predčasne. K uplatnenému nároku žalovaný uviedol, že pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené 3 podmienky, a to existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou, pričom tieto podmienky musia byť splnené súčasne. K nesprávnemu úradnému postupu žalovaný uviedol, že prax ukázala už dávnejšie, že lehota 15 dní uvedená v § 44 ods. Exekučného poriadku sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia. Uvedená lehota sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie na základe exekučného titulu. Podľa žalovaného však samotné nedodržanie v zákonom stanovenej lehote neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu, najmä s ohľadom na to, že tieto sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. K existencii prieťahov v konaní žalovaný poukázal na ustanovenie § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z., keď pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prieťahov v konaní, možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného

v disciplinárnom konaní a podobne. Žalovaný uviedol vo svojom vyjadrení, že žalobca nepreukázal vznik a výšku škody. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou, čo je ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu. K nemajetkovej ujme žalovaný uviedol, že žalobca nesprávne vychádzal z paušálnej sumy 660,- eur za prietahy v konaní s poukazom na viacero nálezov Ústavného súdu SR, keď poskytovanie finančného zadostučinenia nie je automatické, ale je potrebné výšku nemajetkovej ujmy posudzovať podľa § 17 ods. 3 zákona číslo 514/2003 Z. z. najmä s prihliadnutím na osobu poškodeného, jeho doterajší život, za ktorý k nej došlo, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli v súkromnom živote a závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal zánik podnikateľských plánov, nepreukázal, ako situácia ovplyvnila jeho podnikateľské aktivity.

Uznesením súdu prvého stupňa č. k. 4C/116/2012-36, ktoré nadobudlo právoplatnosť 13.11.2013 súd vylúčil z predmetného konania veci spojené uznesením Okresného súdu Vranov nad Topľou sp. zn. 10C/731/2012 zo dňa 10.10.2012 na samostatné konanie.

Ďalej súd v dôvodoch rozsudku uviedol, že žalobca sa domáha od žalovaného zaplata náhrady majetkovej škody v sume 125,- eur a v sume 344,83 eur z titulu nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená tým, že Okresný súd Vranov nad Topľou nerozhodol v zákonom stanovenom čase o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (exekučná vec vedená na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 7Er/716/2010). Ako vyplýva z uvedeného spisu, súdu bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie dňa 7.10.2010. Spolu s touto žiadosťou žalobca ako oprávnený predložil aj exekučný titul, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. sp. zn. SR 02180/10. Súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora uznesením sp. zn. 7Er/716/2010 zo dňa 2.12.2010 tak, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19.1.2011. Omeškanie v trvaní 187 dní tvrdené v žalobe sa teda nezakladá na pravde.

Súd ďalej v dôvodoch rozsudku citoval článok 46 ods. 3 a článok 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ďalej ust. § 3 ods. 1, ust. § 4 ods. 1, písm. a), ust. § 9 ods. 1, 2 v znení platnom a účinnom v čase podania žaloby i v znení platnom a účinnom od 1.1.2013, ďalej citoval ust. § 9 ods. 4, ust. § 15 ods. 1, ust. § 16 ods. 1, 2, ust. § 17 ods. 1 až 3, ust. § 19 ods. 1 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Ďalej citoval ust. § 44 ods. 2, ust. § 41 ods. 2 písm. c) a d) zákona číslo 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov s tým, že po vykonanom dokazovaní a po zhodnotení dôkazov jednotlivo a vo vzájomnej súvislosti dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Žalobca nepreukázal splnenie všetkých predpokladov zodpovednostného právneho vzťahu v zmysle zákona číslo 514/2003 Z. z.. V predmetnej veci vidí žalobca nesprávny úradný postup Okresného súdu Vranov nad Topľou v tom, že rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie oneskorene, keď súd bol bezdôvodne nečinný viac ako 187 dní, keďže exekučné konanie začalo 27.7.2010 a exekučným súdom bolo rozhodnuté o žiadosti o udelenie poverenia až dňa 30.1.2011. Toto tvrdenie žalobcu sa ukázalo ako nepravdivé, pretože súd po preskúmaní exekučného spisu zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola exekučnému súdu doručená dňa 7.10.2010 a o tejto žiadosti bolo rozhodnuté dňa 2.12.2010. Tvrdené údaje žalobcu týkajúce sa omeškania sú teda nesprávne, na základe čoho potom vyznievajú jeho vyjadrenia o údajnej majetkovej škode, či dôvodoch pre nemajetkovú škodu nedôveryhodné. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, je kompetentný preskúmať len Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý ju preskúmal vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä z pohľadu troch základných kritérií, a to zložitosť veci, správanie sa účastníka a postup súdu. Súadne, a tým i exekučné konanie, nie je kompetentný preskúmať súd v konaní o náhradu škody podľa zákona číslo 514/2003 Z. z.. I keď súd v predmetnom konaní vzhľadom na tvrdený okamih spôsobenia škody postupuje podľa znenia zákona účinného do 31.12.2012, zastáva názor, že v zmysle § 9 ods. 1 citovaného zákona je dôležité pri skúmaní existencii nesprávneho úradného postupu a porušenia povinnosti urobiť určitý úkon v ustanovenej lehote, pri skúmaní nečinnosti orgánu verejnej moci a skúmaní zbytočných prietahov v konaní alebo iného zásahu vychádzať z vyššie uvedených záverov, pretože i samotná súdna prax v tejto oblasti vyvolala potrebu uviesť výslovne do právnej úpravy možnosť vychádzať z takýchto konaní o náhradu škody len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, prípadne žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy a podobne (viď znenie § 9

zákona účinného od 1.1.2013). Súd ďalej uviedol, že v zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku 15-dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie. Zdôraznil, že žalobca podával žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie hromadne, teda v rovnakom čase zaťažoval všeobecný súd väčším počtom podaní a vzhľadom na to musel počítať s určitým technicko-administratívnym zdržaním na strane všeobecného súdu, ktoré spôsobilo, že o jeho žiadosti bolo v niektorých prípadoch rozhodnuté s určitým časovým odstupom. V tejto súvislosti súd prvého stupňa na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 606/2012, v ktorom bolo uvedené, že v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom v relevantnom čase, lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd zistí rozpor v žiadosti, alebo v návrhu alebo exekučného titulu so zákonom a musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie. Pokiaľ ide o druhý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, ani tento v danom prípade nebol naplnený. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorý vznik je povinný žalobca preukázať. Žalobca nepredložil, ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Z exekučného spisu súd žiadne urgencie zo strany žalobcu nezistil a ten tieto nijako nepreukázal. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou, jedná sa iba o jednostranné tvrdenia žalobcu, ktoré nemajú oporu v predložených dôkazoch. Žalobca predložil Znalecký posudok číslo 1/2013, ktorým bola majetková škoda z dôvodu nesprávneho úradného postupu. Tu však súd poukázal na posledný odsek na strane 4 tohto posudku, podľa ktorého pri vypracovávaní tohto sa vychádzalo zo skutočností, ktoré boli zistené z podkladov poskytnutých zadávateľom. Podklady boli kontrolované len po formálnej stránke. Vecná stránka obsiahnutá v ekonomických a účtovných výstupoch je garantovaná poskytovateľom informácií. Ako vyplýva z tohto posudku, znaleckú ústav sa v ňom zaoberal len výškou škody, avšak nezaoberal sa skutočnosťou, či žalobcovi táto škoda vznikla. Z tohoto dôvodu súd na tento znalecký posudok neprihliada. Žalobca sa domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a ak nie je možné túto ujmu uspokojiť inak. Z uvedeného vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, pretože okolnosť nedodržania zákonnej lehoty bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu, následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia nemá za následok automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu. Súd nemohol žalobcovi priznať náhradu nemajetkovej ujmy na základe jeho abstraktných tvrdení, ktoré nepreukázal a nekonkretizoval, aké podnikateľské postupy a aktivity boli ovplyvnené. Súd mal ďalej za to, že žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Podľa uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 545/2010 exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Je povinný dôsledne skúmať, či sú splnené formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie, a to v každom štádiu exekúcie a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, musí na zistenie nezákonnosti exekúcie adekvátne procesne zareagovať. Je tak predovšetkým povinný skúmať, či podklad na základe ktorého súdny exekútor žiada o vydanie poverenia na vydanie exekúcie, je spôsobilým exekučným titulom v zmysle ustanovenia § 41 Exekučného poriadku.

Z týchto dôvodov súd návrh žalobcu zamietol.

O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. s tým, že žalovaný bol v konaní úspešný, avšak trovy si neuplatnil, preto mu tieto súd nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca a navrhol tento zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na nové prejednanie. Odvolanie podal z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, že súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, že súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Nesúhlasil s aplikáciou novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z.. Pokiaľ išlo o otázku trvania stavu právnej neistoty, súd podľa žalobcu nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Ďalej poukázal na to, že súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Nesúhlasil s argumentáciou súdu prvého stupňa ohľadne znaleckého posudku č. 1/2014 v súvislosti s výškou vzniknutej škody a nakoniec poukázal na to, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Žalovaný sa na odvolanie žalobcu nevyjadril.

Odvolací súd podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 214 ods. 2 O.s.p. prejednal vec, v medziach ktorých sa odvolateľ domáhal jej preskúmania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd po preskúmaní spisu dospel k záveru, že súd prvého stupňa náležite zistil skutkový stav a vyvodil z neho aj správny právny záver. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozsudku a aj vo svojom rozhodnutí na ne poukazuje. Na zdôraznenie správnosti týchto dôvodov však považuje za potrebné doplniť nasledovné. Aj keď súd prvého stupňa vychádzal z ustanovenia § 9 zákona číslo 514/2003 Z. z. účinného do 31.12.2012, odvolací súd má za to, že v danom prípade bolo možné aplikovať ustanovenie § 9 ods. 2 zákona číslo 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov účinného od 1.1.2013. Podľa tohto ustanovenia totiž pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo zbytočných prietahov v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažností na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho konania, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Odvolací súd tu pritom vychádza z toho, že v danom prípade ide o nepravú retroaktivitu, pri ktorej zákonodarca uznáva právne skutočnosti, na základe ktorých podľa predchádzajúcej právnej normy došlo k vzniku určitých právnych vzťahov. O nepravú retroaktivitu môže ísť napriek tomu, že zákonodarca prípadne novým právnym predpisom zároveň s účinnosťou do budúca prinesie určité zmeny aj tých práv alebo povinností, ktoré vznikli za platnosti skoršieho zákona. Nepravá retroaktivita teda nebráni zákonodarcovi novou právnou úpravou vstúpiť aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy a meniť ich režim. Za prípustné sa považuje, pokiaľ nová právna úprava uznávajúc práva a povinnosti nadobudnuté podľa skoršieho právneho predpisu zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia týchto práv, alebo pokiaľ právam nadobudnutým za skoršej právnej úpravy priznáva odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy nový obsah. V konečnom dôsledku nepôsobí nepravá retroaktivita do minulosti. Akceptuje stav, ktorý nastal za skôr platnej a účinnej platnej úpravy, tento stav ale rieši až v čase účinnosti novej právnej úpravy. Znamená to, že nová právna úprava nijako sa nedotýka skutočností, kedy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, vymedzuje, čo sa považuje za nesprávny úradný postup, ale zavádza do budúca nový režim a mechanizmus uplatnenia tohto práva, resp. odo dňa účinnosti neskoršej právnej úpravy priznáva nový obsah.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky súvisiace s otázkou trvania stavu právnej neistoty a úvahách o dodržaní zákonnej lehoty stanovenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, aj tu odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV.ÚS 606/2012, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky zdôraznil, že v zmysle tohto ustanovenia lehota 15 dní od doručenia žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí, ak súd musí rozhodnúť o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie.

V súvislosti s ďalšou odvolacou námietkou týkajúcou sa oboznámenia sa so znaleckým posudkom č. 1/2014 tu je treba zdôrazniť, že vykonanie tohto dôkazu by malo význam za predpokladu, že je splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, a to existencia nesprávneho úradného postupu. Ak tento predpoklad nie je splnený, potom nie je treba vykonávať dôkaz na zistenie existencie škody. Otázka prerušenia konania súvisiaca s prebiehajúcim konaním o prejudiciálnej otázke bola zodpovedaná tým, že Krajský súd v Prešove uznesením č. k. 9NcC/26/2012-12 vylúčil sudcov Okresného súdu Vranov nad Topľou z prejednávania a rozhodovania v tejto veci a vec prikázal na ďalšie konanie Okresnému súdu Stará Ľubovňa.

Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

V odvolacom konaní bol žalovaný úspešný, avšak neuplatnil si nárok na náhradu trov konania, preto mu táto priznaná nebola.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.